

Arrest

nr. 252 909 van 15 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 februari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. 244 310 van 17 november 2020 waarbij de debatten worden heropend en de partijen opnieuw worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 7 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Een vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië en Duitsland. Daarop verzocht de verwerende partij de Duitse autoriteiten op 6 februari 2020 om verzoeker, op basis van artikel 18.1.d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), terug te nemen.

1.3. De Duitse autoriteiten stemden op 17 februari 2020 in met de gevraagde overdracht.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 21 februari 2020 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van de vaststelling dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst er ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2.1. Voorafgaandelijk moet erop worden gewezen dat met het arrest nr. 244 310 van 17 november 2020 de debatten werden heropend teneinde na te gaan of verzoeker zich nog in de Schengenzone bevindt. Ter terechtzitting van 7 december 2020 werd door verzoekers raadvrouw bevestigd dat hij nog in België verblijft. Dit werd door de verwerende partij niet betwist.

2.2.2. De Raad stelt vast dat de Duitse autoriteiten zich op 17 februari 2020 akkoord verklaarden om verzoeker, op basis van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening, terug te nemen en dat artikel 29.1 van dezelfde verordening luidt als volgt:

*“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.
[...].”*

Artikel 29.2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder het volgende:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit de door de verwerende partij aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 maart 2020 een beslissing nam om de overdrachtstermijn van de Dublintransfer te verlengen tot achttien maanden.

Ter terechtzitting wordt aan de verwerende partij de vraag gesteld of de betrokken attaché conform het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit) over de juiste bevoegdheid beschikt. Daarop stelt de raadvrouw van de verwerende partij dat de attaché die bevoegd is om de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten –de aangevochten bijlage 26quater- te

nemen ook de bevoegdheid heeft om de beslissing tot verlenging van de termijn voor overdracht te nemen.

De Raad kan de verwerende partij niet volgen in haar redenering. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de attaché die de verlengingsbeslissing van 5 maart 2020 heeft genomen niet dezelfde persoon is als deze die de thans aangevochten bijlage 26^{quater} heeft genomen.

Voorts moet erop worden gewezen dat de juridische grondslag voor een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26^{quater}) niet dezelfde is als deze voor een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Terwijl kan worden vastgesteld dat de bestreden bijlage 26^{quater} werd genomen met toepassing van artikel 51/5, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bevoegdheid voor dewelke uitdrukkelijk een delegatie is voorzien in artikel 6, §1 van het delegatiebesluit, blijkt geen dergelijke delegatie voor wat betreft de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing tot het verlengen van de overdrachtstermijn. Delegatie van bevoegdheid dient evenwel steeds expliciet te zijn en kan nooit impliciet worden afgeleid, zoals de verwerende partij poogt voor te houden. De verwerende partij kan niet dienstig verwijzen naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. In dit artikel wordt nergens bepaald dat de gemachtigde een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer kan nemen.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat de beslissing van 5 maart 2020, nu zij niet werd genomen door een hiertoe bevoegd persoon, door een dusdanige grove en manifeste onregelmatigheid is aangetast dat deze als onbestaande moeten worden gehouden (cf. I. COOREMAN (ed.), *De wettigheidstoets van artikel 159 van de Grondwet*, Brugge, die Keure, 2010, 18 en 358).

Nu alleen maar kan worden vastgesteld dat de in de Dublin III-verordening vastgestelde overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken, wijst de Raad erop dat de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en dat verzoeker tijdens de behandeling van dit verzoek in België kan verblijven. Verzoeker heeft bijgevolg geen actueel belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Er worden geen argumenten bijgebracht die daar anders over doen denken.

Het beroep moet als onontvankelijk worden afgewezen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS